

text
Víctor Raga

dibuixos
Montse Español

Un dia a la granja

Explora el món animal amb el senyor Cantalombardi

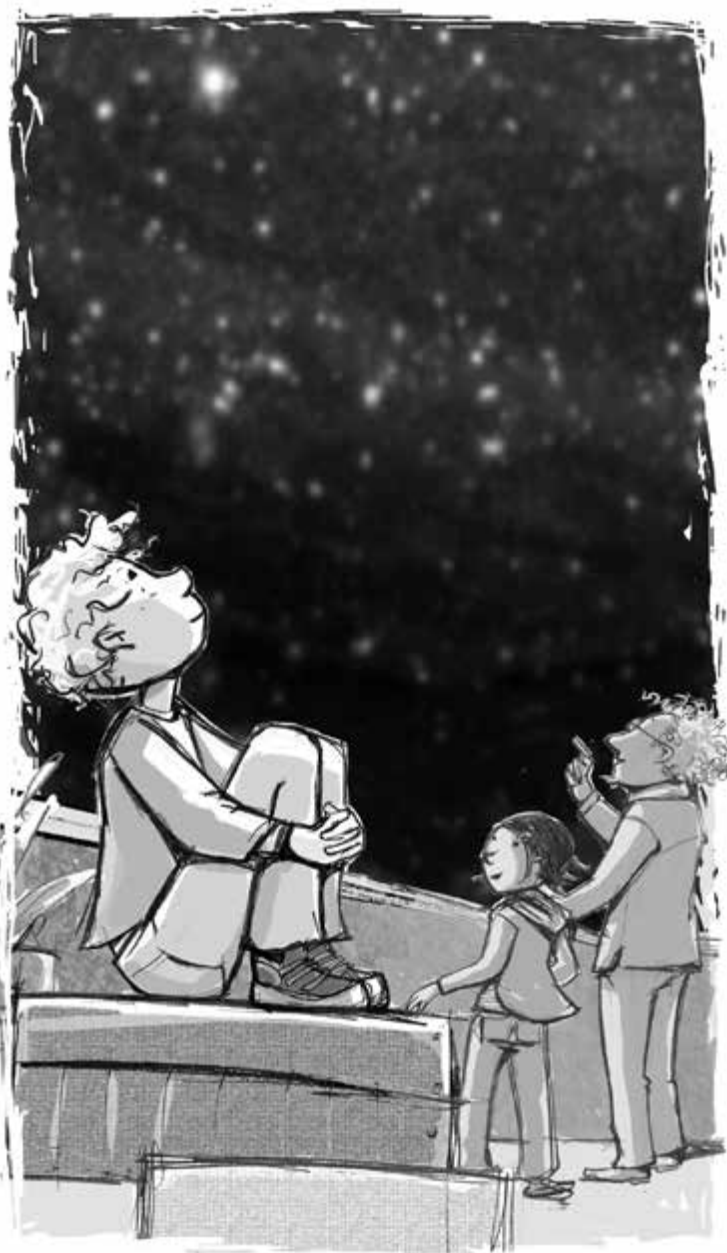
Una invitació inesperada

–Martí, Helena, vull parlar amb vosaltres –va dir el senyor Cantalombardi.

Estàvem a la terrassa del seu àtic, fent el deure. Moltes vesprades anem a sa casa i el nostre amic ens ajuda a resoldre els dubtes de matemàtiques, de coneixement del medi o de llenguatge. I nosaltres l'ajudem a treballar en l'hivernacle. Té un fum de plantes, i fa planters de llavors, i després ixen orquídiess;

crisantems, i roselles, unes flors que perden els pètals només de mirar-los. Un dia li vaig dur un ram de roselles a la mare, i ella es va posar molt contenta perquè m'havia recordat del seu natalici tres mesos després, encara que la majoria dels pètals havien caigut. No sabia què fer-se amb mi de contenta que estava. I és que a les mares les tornen boges els detalls.

Tenim molta sort de tenir un veí com el senyor Cantalombardi, Helena i jo. Per a nosaltres és com un iaio sense ser-ho. Passem molt de temps junts i ens ensenya una pila de coses. Un dia ens vam assabentar que li deien Aureli, però nosaltres li diem així: senyor Cantalombardi, perquè té com un aire de mestre, encara que no posa zeros quan dius una bestiesa ni t'envia al despatx del director. A vegades, a la nit, ens deixa veure les estrelles

amb el seu telescopi, i ens conta coses dels planetes i de les galàxies, i aleshores et quedes mirant el cel i és per a tornar-se carabassa de pensar que xicotets que som. Però després et menges un bunyol de xocolate i tot torna a ser igual que abans. I és que, com diu el pare, la vida és així.

Bé, què estava contant? Ah, sí:

Aquella vesprada estàvem resolent problemes de mates, i va sonar el telèfon. El nostre veí va entrar al menjador de sa casa, i al cap d'uns deu minuts en va eixir i va ser quan ens va dir que havia de parlar amb nosaltres, que tenia un problema.

—I jo —li vaig eixir al davant—, jo sí que tinc un problema gros de veres, i la veritat, no sé quina operació he de fer.

Tot seguit vaig agafar el quadern i vaig llegir l'enunciat en veu alta:

—Anem a veure, «A la festa del meu natalici vénen 15 convidats, i tinc 82 pastissos. A quants pastissos toquem?», eixa és la pregunta.

Aleshores Helena em va fer un colp de peu per davall la taula que em va fer veure les estrelles. Li encanta fer això, perquè vegeu que bruixa que és. A tothora m'està dient que m'estima molt, i que vol ser la meua nòvia, i sempre va omplint de corets amb les nostres inicials totes les parets de l'escola, però la veritat és que tinc les cames plenes de blaus per culpa dels seus pessics de monja i dels seus colpets de peu. Anava a tornar-li la carícia en forma de carxot, però ella va obrir els ulls com a plats i em va assenyalar el senyor Cantalombardi.

L'home feia cara de preocupat, com si tinguera el cap en una altra banda.

–Bé, potser no és tan important –vaig dir–. Segurament la solució del problema és no convidar tanta gent.

–No, Martí, home, pensa un poc –va replicar ell fent un esforç de concentració–. Tens vuitanta-dos pastissos, i els has de *repartir* entre quinze convidats. Què has de fer, si els has de *repartir*?

–És difícil –vaig pensar–, a les festes d’aniversari n’hi ha que mengen com una revolta de riu, i després sempre hi ha la tia que està fent règim perquè s’acosta l’estiu, o el que s’apunta a última hora sense estar convidat. Ui, això serà un embolic, de veres, millor deixar-ho estar.

El senyor Cantalombardi va somriure. Això és el que m’agrada d’aquest home, que no perd mai el sentit de l’humor.

Helena, que a pesar de ser una bruixa és a vegades una bona xica, li va agafar la mà.

–Què li passa, senyor Cantalombardi?

–Estic preocupat per una cosina meua. M'acaba de tocar. Ha caigut i té el braç adolorit, l'ha de dur un temps en cabestrell.

–Jo una temporada vaig haver de dur un cabestrell, i no podia fer els exercicis de mates ni escriure ni una ratlla. No és tan dolent, crega'm, al final t'hi acostumes –vaig dir per tranquil·litzar-lo.

–El problema, Martí, és que la meua cosina és grangera i viu sola. Damunt té una vaca a punt de parir. És massa faena per a una persona, més encara si està un poc incapacitada. M'he oferit a anar uns dies a ajudar-la. –El senyor Cantalombardi em va assenyalar amb el dit.– I així, Martí, saps què passarà?

–Que es posarà la mar de contenta?

–Sí, perquè ens *repartirem* la faena entre nosaltres dos, ens la *dividirem*, com els pas-

tissos en la festa del teu problema, ho entens ara?

–Crec que sí.

–Molt bé, aleshores, ja saps quina operació has de fer per a resoldre el teu problema?

–Bé –vaig pensar–, supose que he de fer una divisió, però... crec que seria més senzill si agafava el telèfon i suspenia la festa.

El senyor Cantalombardi va esclatar a riure i Helena va dir:

–Jo no he estat mai en una granja. No he vist una vaca lletera al natural, només en les pel·lis.

–En el zoo en tens totes les que vulgues, de vaques –vaig comentar–; un dia hi vaig anar amb els meus pares i estava ple d'animals.

Helena va posar els ulls en blanc.

–A tu sí que t'haurien de posar en un zoo, Martí, al costat dels micos.

–Què he dit jo ara?

–Anem a veure, tu saps d'on ve la llet?

–Ja estem, quina pregunta! D'on vols que vinga? Això ho sap tothom. De Mercadona.

–Què?

–Bé, de tots els supermercats en general, no cal que sigues tan primmirada.

–I de la botella, no?, tros d'ase? No ve de la botella, la llet?

–De la botella o del bric, sabuda, que ets una sabuda.

Helena es va dur la mà al front. Li encanta dramatitzar les coses.

–Supose que també penses que el pernil no ve del porc sinó de la nevera, veritat?

–Ja ho sé, d'on ve el pernil, i que la llet ve de la vaca i no de la botella, també ho sé, no sóc cap mico ni cap ase, és una manera de parlar.